

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Giáo lý căn bản - 6

[12/02/2024 - 12:46 – anhlibrary]

Kính thưa đại chúng hôm nay chúng ta mới chính thức học bài đầu tiên, học bài số một, học bài số một nha, mấy bài trước không có kê, mấy bài trước dẫn nhập thôi đó, dẫn nhập thôi đó. Bữa nay là bài học đầu tiên cho nên kể từ sau cái buổi học này nè thì chúng ta mới có thể có những câu hỏi, mấy buổi giảng trước chỉ là nói chuyện dẫn nhập thôi. Chúng ta vẫn tiếp tục trong cái tiêu đề đầu tiên **VẠN PHÁP DO DUYÊN**.

Thưa đại chúng, ai từng nghe chúng tôi nói chuyện trong các bài giảng chắc còn nhớ cái này, chúng ta thử hình dung ra một trái lựu, một trái, số 1 nha, số 1, 1 trái lựu ở bên trong cái một đó nó lại có rất là nhiều hạt. Theo mô tả trong Kinh thì thế giới chúng ta đang sống nó giống như trái lựu vậy đó, mà đã nói trái lựu thì mình phải hiểu là nó được lấy từ cây lựu, và cây lựu có thể là từ một vườn lựu hay là một rừng lựu, mà bây giờ trước mắt là một trái trước. Thì trái đất chúng ta, cái hành tinh chúng ta giống như trái lựu vậy đó, thì ở trong trái lựu đó nó có vô số chủng loại chúng sinh đó là một cách nói, cách nói thứ hai cái thế giới này nó gồm có 31 cảnh giới, thì trong đó trái đất của chúng ta nó chỉ là một thôi. Trái đất chúng ta chỉ là một cái hạt, một cái hạt ở trong trái lựu đó, có nghĩa là vũ trụ này được cấu tạo là trong cái này có cái kia, không có gì là một, hồi nãy tôi nhấn mạnh chữ một là vậy đó. Gọi là một nhưng thực ra một trái lựu giống như một trái cam có nhiều múi vậy đó. Thì hình hài chúng ta cũng là một trái lựu, ngôi nhà chúng ta ở cũng là một trái lựu, đất nước vùng miền châu lục lãnh thổ cũng là một trái lựu, trái đất là một trái lựu, và nói theo A Tỳ Đàm thì mỗi thế giới như vậy là một trái lựu gồm có 31 cảnh giới. Chúng tôi sẽ nói rõ chữ cảnh giới này, cảnh giới ở đây không hẳn là không gian nha, không hẳn nha, nhớ nha. Chữ cảnh giới ở đây không hẳn là không gian, thì cảnh giới ở đây gồm có 31, mỗi thế giới gồm có 31 hột, thì trong đó có giới sa đọa. Cảnh giới sa đọa, cảnh giới của nhân loại, cảnh giới của dục thiên. Dục thiên tức là mấy ông tiên mà sống hưởng dục, có làm công đức nhưng mà lại thích hưởng dục thì về các cõi người hoặc là cõi dục thiên. Còn thiếu công đức thì xuống các cõi đọa, có phước mà thích hưởng thụ thì về cõi người hoặc cõi dục thiên, còn cõi phạm thiên là dành cho những người chán dục họ không muốn hưởng thụ vật chất nữa, họ chỉ an lạc bằng vào cái sự vắng mặt của tham dục. Khi mà mình chán không còn thích nữa, thì khả năng chán không có thích trong vật chất nữa thì khả năng tập trung của mình rất lớn, và với khả năng tập trung đó, mình đương nhiên có một thứ an lạc mà cái người hưởng dục họ không tài nào hình dung được.

Ví dụ như một đứa bé nó chỉ có biết sữa mẹ, sữa bình thì nó không tài nào mà nó hình dung được cái cảm giác ăn ngon của người có răng, dứt khoát không thể nào, nó đang sống bằng sữa mà. Nó không thể nào nó hình dung được cái ngon miệng những món ăn ngon lành của người có răng hết, chứ tôi không nói là người lớn, tôi phải nói rõ nói chính xác là người có răng. Có nghĩa là đứa bé từ 4 tuổi trở lên là nó biết đồ ăn ngon là cái gì? 3 tuổi, 2 tuổi, là biết nhưng mà nếu nó đang sống chỉ bằng sữa thì chịu thôi. Đại khái như vậy. Và có những cái cảm giác của người nghèo nó khác với người giàu, người giàu họ có những trải nghiệm mà người nghèo không có cơ hội biết. Nhớ nha. Mình chỉ tạm, mình dùng tạm ví dụ như vậy để bà con hiểu vậy thôi. Thì nếu mình do ác nghiệp mình phải sa đọa vào các cảnh thấp kém, thì ở dưới mình chỉ có đau khổ thôi mình không thể nào hình dung được cái an lạc cõi người. Mà mang thân nhân loại chúng ta khó bề hình dung được an lạc của Chư Thiên. Ngay cả trong Kinh Hiền Ngụ, Đức Phật Ngài dạy một vị Chuyển Luân Vương cái hạnh phúc người đó không bằng một phần trăm của vị trời trên Đạo Lợi. Dễ sợ như vậy. Chuyển Luân Vương cai trị toàn quả đất này, cái cảm giác sung sướng, thoải mái, an lạc, không bằng. Bởi vì vị này còn bị nóng, bị lạnh, bị đói, bị khát. Còn phải mắc bận rộn cái chuyện tiêu tiện, nhưng mà Chư Thiên sáu cái này không có. Trên Chư Thiên không có cái vụ đói khát, tiêu tiện, nóng lạnh, không có. Đó là Ngài nói, trong Kinh Hiền Ngụ Ngài nói cho dễ hình dung vậy thôi. Chứ còn cái cảm giác của Chư Thiên đặc biệt loài người không thể hình dung được.

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

Tôi chỉ tạm ví dụ chắc bà con biết, ai mà từng đi cái máy bay ghế Business bay vòng quanh thế giới, rồi bước xuống vô mấy cái Resort, vô ở khách sạn 5 sao, bay thì bay bằng first class, ở khách sạn 5 sao, mấy cái resort vô tận hưởng mấy cái Spa thì những cảm giác đó, cái người nhà quê mà không có tiền thì có nằm chiêm bao cũng không hình dung ra được. Tôi biết là do tôi đọc sách báo chứ đừng có nghĩ là tôi biết mấy cái đó nha. Tôi chưa từng biết cái vụ đi first class vòng quanh thế giới, 5 sao, 7 sao, đừng có hiểu lầm ... nghe như vậy rồi tưởng là chắc tôi có không, không ... không. Thì là do thiếu công đức, thiếu ở đây phải hiểu thiếu tạm thời, thiếu tạm thời chứ không phải là đời đời kiếp kiếp là đọa hoại cái đó sai. Thiếu đây là ngay cái lúc kiếp đó mình thiếu phước không được về cảnh an lạc ngay cái kiếp đó thôi. Thì mình bị đọa, thì trong lúc đó mình không hình dung được sung sướng cõi người.

- Cõi người không hình dung được sung sướng của Chư Thiên.

- Cõi Dục Thiên mà Dục Thiên không có hình dung được an lạc của Phạm Thiên.

- Và trên hết cái vị Phạm Thiên không có tài nào mà họ hình dung được cái sự an lạc của Bạc Thánh Tu Đà Hườn. Cái Cảm giác của một người không còn Thân Kiến cảm giác đó độc đáo lắm. Bởi vì ví dụ như mình chứng Thiên, mình xếp chân nhắm mắt lại là 5 Triền Cái vắng mặt không còn âu lo, không tiếc nuối, không nhớ thương, không sợ hãi, không hờn giận. Hạnh phúc lắm, hạnh phúc ghê lắm. Đã vậy nếu có thần thông còn có khả năng nhớ được đời này kiếp trước, thấy được trên trời dưới biển, hang sâu núi thẳm. Thấy hết, sung sướng lắm, đắc Thiên. Nhưng mà nếu anh còn Thân Kiến thì anh vẫn còn phải bị đè nặng bởi ý niệm TÔI LÀ cái này, TÔI LÀ cái kia, cái này CỦA TÔI. Cái đó rất nặng. Nặng lắm. Vì sao? Vì khi đối diện với giây phút lâm chung. Nếu mà không giữ được Thiên thì cảnh giới tái sinh của vị đó không nói được. Cực kỳ bấp bênh. Nhớ nha. Cái này nhớ. Cái đó quan trọng lắm, cái đó rất là quan trọng. Một vị Thánh thấp nhất là Tu Đà Hườn ngay cái lúc mà Tâm Sơ Đạo xuất hiện rồi tiếp đó Sơ Quả. Vị đó ngay lập tức, trong Kinh nói lập tức có một hàng chữ chạy ngang trên trán như vậy đó, mà chỉ có vị đó cảm nhận được thôi. Ngay lúc đó một hàng chữ chạy ngang trán, chạy ngang có nghĩa là gì? Có nghĩa là một dòng tư tưởng nó lướt ngang đầu vị đó. Vị đó biết là: Tất cả mọi thứ do duyên mà có và cũng do duyên mà mất đi. Hết. Ở đây chỉ có là vạn Pháp do Duyên mà có rồi cũng do Duyên mà mất đi, bất cứ cái gì mà do Duyên tạo ra thì tất cả đều tiêu diệt, tiêu hoại. Mình nghe câu này nó thường nhưng mà nó rất sâu, sâu lắm. Bởi vì hiểu câu này rất rảo thì trên đời này không còn nam nữ, đẹp xấu, chur thiên, loài người, chó heo, gà vịt, không còn nữa. Tất cả chỉ là do Duyên mà có, chớp tắt, chớp tắt ... Rồi cũng do Duyên mà mất đi, chớp tắt, chớp tắt ... Vị đó thấy rõ ràng mình chỉ là một hạt ánh sáng, thế giới này chỉ là SÓNG VÀ HẠT, cái biết đó không phải là cái biết vật lý mà đó là cái Biết Giác Ngộ. Thấy rõ ràng như vậy,

Thấy rõ ràng như vậy. Bây giờ bỏ vị đó ra, trong Kinh nói đôt ra tro thì vị đó cũng không bỏ được cái nhận thức đó, góm như vậy. Hồi nãy giờ tôi giới thiệu các vị nghe các cảnh giới. Giờ tôi chốt lại trái lựu nó gồm 31 cảnh giới mà nó có vô số trái lựu như vậy.

- Cứ một ngàn trái lựu như vậy thì nó làm nên là một tiểu thiên thế giới.

- Một ngàn tiểu thiên nó làm nên một trung thiên.

- Một ngàn trung thiên làm nên một đại thiên thế giới.

- Mà cứ mười ngàn đại thiên như vậy là một khu vực hoằng pháp của một Đức Phật.

Và tại sao chúng sanh, ai ... ai ... ai là người sắp xếp cái đó, sắp xếp cái chuyện mà nhóm, từng nhóm như cái ổ ếch vậy? và các vị pha hạt é, hạt chia đó, mình pha một ly mình đổ dưới đất mình thấy một bãi vậy đó, trong đó có mấy chấm đen .. đen .. đen. Thì cứ một Phật Sát, một khu vực hoằng pháp nó giống như một cái ổ ếch vậy đó. Mà có vô số ổ ếch như vậy. Vô số cái ổ ếch như vậy. Góm lắm! thì là trong mỗi một ổ ếch như vậy nó có mười ngàn đại thiên, mà mỗi đại thiên có một ngàn trung thiên, mỗi một trung thiên có một ngàn tiểu thiên, mỗi một tiểu thiên có một ngàn lần cái hành tinh galaxy mà chúng ta đang ở, gồm có mặt trăng, mặt trời, cái gì cũng một ngàn hết. Thì trong mỗi thế giới như vậy đó, trong một Phật Sát mênh mông, Sát ở đây là khu vực chứ không phải Sát là giết nha, sát là khu vực, thì Chúng sanh giống nhau, có nhiều điếm tương đồng với nhau thì ở gần nhau, vợ chồng, con cái, Cha Mẹ. Rồi giống nhau ít ít hơn một chút thì

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

loãng ra, chung một đất nước, vùng miền, châu lục, bán cầu. Rồi giống ít ít ra thì nó tán ra, từ từ ... từ từ ... từ có những điểm đồng mới có mặt chung một thế giới, tiêu thiên, trung thiên, đại thiên và cuối cùng có mặt chung trong một Phật Sát. Điểm đồng đó, điểm đồng nha. Rồi. Rồi thì đề đi về từng cảnh giới đó thì con đường nào đi ta? Nãy giờ mình nói, mình bàn về Vũ Trụ quan rồi. Mình bàn về các Cảnh Giới rồi, các Hạng chúng sinh rồi Gồm có: ĐOÀ, NHÂN LOẠI, DỤC THIÊN, PHẠM THIÊN. Nhưng mà bằng con đường nào? bằng con đường nào đi về đó. Đó là bài học đầu tiên buổi học sáng nay. Tôi xin nói rõ những ai mà học A Tỳ Đàm theo cái cách truyền thống thì rất là sốc và sẽ nhảy dựng khi mà nghe chúng tôi có cách trình bày kiểu này. Nhưng mà chịu khó suy nghĩ lại coi tại sao chúng tôi lại chọn cách hướng dẫn kiểu này. Nha. Chẳng hạn như sáng nay, tất cả chúng sanh trong đời này chia ra là có bốn hạng sau đây: Hạng thứ nhất sống thuần túy bằng: TÂM DỤC GIỚI, sống thuần túy bằng Tâm dục giới. Có nghĩa là cái tâm đó dành cho đám người, đám chúng sinh mà còn buồn, vui, sống, chết. Bốn chữ nha. BUỒN, VUI, SỐNG, CHẾT ở trong vật chất. Còn buồn, vui, thích, ghét, và sống chết trong vật chất. Có nghĩa là sao? Có nghĩa còn phải lệ thuộc cái nhìn, cái nghe, cái ngửi, cái nếm, cái sờ chạm. Đó. gọi là CHỨNG SANH DỤC GIỚI. Thì cái chúng sanh này nè, nó sống quấn quanh với hai thứ tâm đó là: Tâm BẤT THIỆN và Tâm THIỆN DỤC GIỚI. Đây. Tâm bất thiện và Tâm thiện Dục giới. Có nghĩa là, Tâm bất thiện khỏi nói rồi, Tâm bất thiện là Tham, Sân, Si, nhưng mà Tâm thiện Dục giới là sao? Tâm thiện Dục giới là Tâm thiện mà đứng ra mình kêu Dục giới cũng hơi gượng, nhưng mà tại vì tạm dùng thôi, tạm dùng chữ này thôi. Chứ trong Kinh nói có chỗ gọi là Tâm Đại Thiện thì có lý hơn, có ... có dùng cả hai chữ Đại Thiện hoặc là Thiện Dục Giới. Có nghĩa là sao? Thôi bây giờ mình xài chữ Đại Thiện đi. Gọi là Thiện Dục Giới là bởi vì tâm thiện này là đặc biệt cái người ở cõi Dục họ chỉ xài cái này. Nếu mà họ không đắc Thiên, nếu mà họ không đắc Thiên thì tối đa họ chỉ xài tới tâm này. Cho nên tâm này được gọi là Tâm Thiện Dục Giới. Nhưng mà cái Tâm Thiện Dục Giới nó còn cái tên gọi nữa là Tâm Đại Thiện. Tại sao vậy? Tại sao? là bởi vì cái tâm này nó có cái độ đảo chỗ này, tuy mang tiếng là Dục Giới nó thấp thiết đó, nhưng mà tất cả những việc lớn lao, ghê gớm, hoành tráng nhất trong cái trời đất, trong vô lượng vũ trụ, đều phải thực hiện bằng nó.

Thí dụ như trước khi thành Phật là mình phải xài tới 4 cái sát na Tâm Đại Thiện này nè. Để nó gọi là chất xúc tác, chất dẫn, chất dẫn, ai mà học hóa học chắc biết chữ dẫn này, ai học vật lý chắc biết chữ dẫn này. Chữ dẫn, dẫn trong vật lý, dẫn trong hóa học, nó là chất xúc tác, nó là chất dẫn. Phải ít nhất là 4 sát na. Chuẩn bị, cận hành, thuận hướng và chuyển tâm. Rồi sau đó Thánh Trí của một Đức Phật mới xuất hiện được. Ghê như vậy. Chuyện thứ hai, dầu cho mình có đắc Thiên cho đến Phi Tướng, Phi Phi Tướng, nhưng mà mình ngoài cái lúc mà trụ Thiên, nhập Định ra thì bất cứ cái việc làm nào trong trời đất này mình cũng phải làm bằng cái tâm này, mặc dù nó mang tiếng là Tâm Dục Giới, nhưng mà nó cũng có tên là Đại Thiện, là bởi vì sao? là bởi vì mình muốn nguyện thành Phật phải không? cũng phải nguyện, cũng phải sơ phát Bồ Đề Tâm bằng mấy cái Tâm Đại Thiện này. Rồi mình muốn xả thân cứu người, cúng dường thân mạng cho Chư Phật, muốn hiến thân cho đời sống Phạm Hạnh ở nơi rừng sâu núi thẳm, gánh Tam Tạng lên rừng để mà học thuộc lòng, hay vào nghĩa địa để mà trì hạnh Đầu Đà suốt một trăm năm, thì tất cả những chuyện ghê gớm này đều phải được thực hiện bằng bằng cái Tâm Thiện Dục Giới hết. Đây. Chứ không thể nào mà xài tâm Thiên, mặc dù các vị đó là vị A La Hán hay là vị đạo sĩ đắc thiên Phi Tướng, Phi Phi Tướng, mấy cái tâm Thiên đó để chỉ dùng để nhập Định chứ còn nếu mà để làm việc thuyết pháp, dạy học, bố thí hoặc giúp đỡ chúng sinh gì đó, thì bắt buộc phải xài cái loại tâm này. Cho nên cái tâm này nó được gọi là Tâm Đại Thiện, có một điều là cái tâm này ở vị A La Hán nó không còn gọi là Đại Thiện nữa mà đổi cái tên là Đại Tổ. Là vì sao? Vì cũng là Đại Thiện thôi, nhưng mà nó không còn khả năng cho Quả tương lai. Cho nên lúc bấy giờ nó mang cái tên là Đại Tổ. Nhớ nha. Bài giảng bữa nay chưa à, bữa nay chưa à. Ráng về nghe cho kỹ. Nhưng mà ngoài vị A La Hán ra thì tất cả chúng sinh còn lại khi mà xài tâm này để làm các việc thiện ghê gớm thì nó được gọi là Tâm Đại Thiện. Còn khi mà phân loại ra, thì sở dĩ nó bị gọi là Tâm Dục Giới là bởi vì nó là cái tài sản đặc hữu, đặc quyền của cái anh ở cõi Dục. Mấy anh cõi trên xài

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

được nhưng mà khi cần mới xài, còn cái anh ở cõi Dục, gia tài ảnh có nhiều đó thôi, ảnh chỉ có đúng mấy cái tâm này thôi, mà hồi nãy giờ nếu các vị nào tinh ý các vị sẽ thấy, tôi cũng có biết chút ít ngoại ngữ, có biết chút ít. Ngoài tiếng việt tôi biết chút ít ngoại ngữ. Tôi chia chính xác, tại sao có lúc các vị thấy tôi nhấn mạnh chữ một (số ít) mà hồi nãy giờ các vị có để ý có lúc tôi xài tâm "đại thiện" có lúc tôi xài "các tâm đại thiện" có để ý cái đó không? Đây, là Vì sao? Vì số ít và số nhiều. Tại sao vậy? Tại sao? Các vị phải chú ý chỗ này. Sở dĩ gọi là Tâm Đại Thiện mà kể có một là kể gọn. Tâm Đại Thiện là các Tâm thiện mà có thể giúp cho mình làm tất cả mọi chuyện, tất cả mọi chuyện làm chất dẫn cho Thiên định và Đạo quả, làm nguồn chủ lực, chủ đạo để tạo tất cả các hạnh lành trên đời này. Đó là Tâm Đại Thiện. Nhớ nha. Gọi tắt là vậy, nhưng mà tại sao có lúc gọi các là sao? là bởi vì các Tâm Đại Thiện nó có ba khía cạnh, mỗi tâm có ba khía cạnh. Chính vì dựa vào ba khía cạnh này cho nên nó có rất là nhiều Tâm Đại Thiện.

Ba khía cạnh đó là gì?

- Cảm xúc, Lúc mà có Tâm Đại Thiện đó đi kèm với cảm xúc hào hứng, háo hức hay là hờ hững, lạnh lùng, nếu mà nó hờ hững thì nó được gọi là Tâm Đại Thiện Thọ Xả. Còn háo hức, hào hứng, thì kêu là Đại Thiện Thọ Hỷ. Đó là khía cạnh cảm xúc.

- Thứ hai cũng là Đại Thiện đó thôi nhưng mà nó có đi kèm với Trí Tuệ hay không? thí dụ như thấy người ta khổ quá, mình móc ra mình cho, trong đầu mình không có gì hết, trong đầu không nghĩ ngợi gì thêm nữa hết. Thì trường hợp đó gọi là Tâm Thiện Ly Trí. Còn Mình cho mà lúc mình cho mình ngay lúc này họ thiếu phước cho nên họ mới bị khổ như vậy. Và mình ngay bây giờ mình có điều kiện thì mình nên chia sẻ cho họ. Hiểu như vậy, nhưng mà nhiều người hiểu lầm lớn lắm, họ nghe như vậy thì họ nói chết rồi như vậy mỗi lần con bố thí mà muốn được gọi là hợp trí thì con phải suy nghĩ cả buổi. NO. Cái đó hiểu sai, không phải. Cái người có Trí Văn, thường xuyên có Trí Văn, thường xuyên có kiến thức giáo lý, thường xuyên tư duy. Phải nói rõ nha.

Thường xuyên sống trong kiến thức, thường xuyên sống trong tư duy, thì người này mới có, nói thẳng luôn, chỉ có người này nè mới có được cái Tâm Đại Thiện Hợp Trí. Còn đa phần là Ly Trí hết, có nghĩa là cho vì thương người mà cho, thấy tội nghiệp mà cho, nó không đi kèm với nhận thứ nào hết, cái mà nhận thức nó không phải mất thời gian. Không có. Nó giống như một người có học về hóa chất, họ cầm một món đồ chiên họ biết này độc, thôi kệ, nhưng mà không ăn lấy gì ăn. Họ vẫn ăn. Họ ăn bằng nhận thức chứ không phải họ cầm trái chuối chiên lên, cầm chĩa giơ lên suy nghĩ cả buổi nó gồm có chất gì ... chất gì ... không phải. Họ có học, họ không cần, họ là bác sĩ, họ là dược sĩ, họ không cần phải cầm trái chuối chiên, cầm chĩa giơ suy nghĩ cả buổi từ từ đưa vô miệng nhai miếng nào là ray rút món đó, khó chịu, âu lo món đó. Cái miếng đó cho rằng đồ ăn đang nuốt là chất độc. Không phải, không phải. Họ có nên rồi họ vẫn ăn, vẫn ăn vẫn bằng cái tâm trạng như vậy. Thì ở đây cũng vậy, cái người có kiến thức giáo lý, thường xuyên sống trong kiến thức, thường xuyên sống trong nhận thức, thường xuyên sống trong tư duy thận trọng. Thì khi mà họ làm gì họ hiểu nhanh lắm. Ví dụ thấy người ta khổ, tự nhiên nghĩ trong bụng liền ngay lúc này người này đang chịu Quả bòn xén. Chỉ nghĩ như vậy thôi, đó cũng là một cách, có nhiều cách nghĩ lắm nha, nhiều cách nghĩ chứ không phải chỉ một, tới 1 tỷ lặn. Tôi nhấn mạnh 1 tỷ tức là chín số 0. Nó tới 1 tỷ cách được gọi là Hợp Trí chứ không phải là có một cách như tôi vừa ví dụ đầu. Nhiều cách nghĩ.

Ví dụ như mình nghĩ rằng mình thấy một người tu hành, mình cho mình nghĩ rằng nhờ bữa ăn này, nhờ cái bánh này họ thêm sức khỏe, họ tu tốt hơn, học tốt hơn, tư duy tốt hơn. Đại khái nó nhiều cách nghĩ lắm, cho nên tùy vào cách nghĩ của mình mà cái chén cơm mình bố thí nó cho ra cái phước báo không giống nhau.

- Có người họ bố thí một miếng ăn kiếp sau sinh ra giàu mà đẹp.

- Có người sinh ra giàu mà khỏe.

- Có người sinh ra giàu mà thông minh.

- Có người sinh ra được cả ba. Vừa giàu mà vừa được cả ba luôn. Nhớ nha.

Do cách nghĩ của mình thôi. Thì như vậy Tâm Đại Thiện thật ra nó có 1 thôi, nhưng mà sở dĩ được kể thành 8 là bởi vì nó dựa vào 3 khía cạnh:

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐÍNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

1/ Cảm xúc gì?

2/ Có đi với Trí Tuệ hay không?

3/ Nó tự phát hùng hực hay là nó do người ta tác động yếu xù. Hùng hực là sao? Vừa thấy là phát tâm liền, vừa thấy là phát tâm liền. Cái đó gọi là Vô trợ, là tự phát. Còn cái thứ mà bị tác động, chính bản thân mình cù cưa cú cưa ... cù cưa cú cưa ... suy nghĩ tới lui mới quyết định, hoặc là do người khác xúi, mình không có muốn nhưng mà do cái tên đứng kế bên nó xúi tới xúi lui, cuối cùng mình thấy thôi kệ làm đi. Thì cái đó được gọi là Hữu trợ. Đó gọi là cái lực, tâm lực. Như vậy thì được gọi là Đại Thiện sở dĩ được kê thành 8 là bởi vì dựa vào ba khía cạnh.

1/ Cảm xúc lúc đó, cảm xúc đính kèm.

2/ Có đi kèm với Trí Tuệ, với nhận thức hay không?

3/ Lực hành động là tự phát hay là bị tác động.

Thì chính 3 khía cạnh này ở mỗi Tâm đại Thiện nó mới tạo ra rất là nhiều, tối thiểu là 8.

- Tâm đại thiện thọ hỷ hợp trí hữu trợ

- Tâm đại thiện thọ hỷ hợp trí vô trợ

- Tâm đại thiện thọ xả ly trí hữu trợ

- Tâm đại thiện thọ xả ly trí vô trợ ...

Học cái kiểu mà học abc hồi xưa giờ mình học, chứ còn bữa nay tôi dạy gọn Tâm Đại Thiện chỉ có một thôi. Mà sở dĩ được kê thành 8 là bởi vì nó dựa vào 3 khía cạnh đó. Tức là:

1/ Cảm xúc

2/ Nhận thức

3/ Lực hành động.

Và kê gọn là 1, kê rõ thì 8, nhưng mà kê cho đúng thì là vô số. Nhớ nha. Nhớ là Sư Toại Khanh nói như vậy. Kê gọn là Đại Thiện có 1 thôi, nhưng mà kê rõ thì phải kê 8 bởi dựa vào ba khía cạnh đó. Nhưng mà kê cho đủ thì vô số. Mà vô số nghĩa là không cách nào kê đủ. Vì sao? Vì sao? Vì cái nền tảng tâm thức của mỗi người không giống nhau. Nhớ nha. Nền tảng tâm thức của mỗi người không giống nhau.

Thí dụ như Ngài A Nan, Ngài cũng có Tâm Đại Thiện Thọ hỷ Hợp trí Vô trợ, nhưng mà các vị tự hỏi lòng của các vị đi, các vị tự hỏi lòng, Ngài có Tâm Đại Thiện Thọ hỷ không? Có. Mình có không? Có. Mà cái Thọ hỷ của Ngài với mình có giống nhau không? Khác. Rồi bây giờ qua tới Hợp trí, Ngài A Nan Ngài làm việc Ngài có Hợp trí không? Có. Mình có không? Cũng có thể có, đôi khi có, nhưng mà cái Hợp trí của Ngài A Nan với mình có giống nhau không? Hình như khác.

Người ta vừa là:

- Tinh thông Kinh Điển

- Đệ nhất Đa Văn

- Sơ quả Thánh Trí.

Ba cái đó mình làm sao mà mình giống như Ngài được. Nha. Cái thứ ba, cái Vô trợ Hữu trợ, thì mình tới đây là mình biết là mình với Ngài A Nan là không giống, Ngài A Nan Hữu trợ là sao? Là vì Ngài cân nhắc cái chuyện này mình nên làm kiểu gì ta? Còn mình Hữu trợ là bởi vì cái Tâm Bất Thiện nó xen kẽ.

Ví dụ như ông Cấp Cô Độc lúc mà ông trải vàng để mua chùa Kỳ Viên. Ông đang trải, trải, trải ... tự nhiên ông ngừng tay lại, ông ngừng lại mà ông nhìn quanh, mà ông nhíu mày, ông dăm chiêu, cắn môi. Ông chủ đất hỏi bộ tiếc hả? bộ ông tiếc tiền hả? ông trải tới đây tiếc tiền hả? Tại vì đúng là tác đất tác vàng, tức là ông chủ đất không muốn bán miếng đất đó, mà ông này năn ni quá thì ông làm khó, ông tính làm khó cho ông này nản bỏ. Ai ngờ ông này ông làm tới luôn. Ông chủ đất nói là vàng trải bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu chứ mệt lắm tôi không muốn bán, đất còn mắc hơn đất quận 1 mình nữa đó, ba cái thứ Đồng Khởi, Nguyễn Huệ là không có cửa đâu. Vàng trải tới đâu thì lấy đất tới đó. Thì ông Cấp Cô Độc đứng suy nghĩ, tần ngần, nhíu mày, nhăn mặt, thì chủ đất mới hỏi tiếc hả? Ông nói không. Tôi không có tiếc, tôi đang coi cái kho nào gần đây nhất để cho tụi nhỏ nó tới nó chở. Ghê không. Thấy ghê không, tôi đang tính cái kho Nào, quận 3. Quận 5, bên Thảo Điền, quận 2, Thủ Đức, Phú Mỹ Hưng, quận 7, Bình Chánh, Tân Bình, ông ngồi ông

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

nhảm nhảm, giờ cái chùa đang nằm ở ga Hòa Hưng, giờ mình chở ở quận nào tới cho nó gọn ta? ông nhiều, ông giàu đến mức như vậy, Thì là Bạc Thánh nhiều khi người ta cũng hơi chậm chậm, nhưng mà cái Hữu trợ người ta nó khác mình. Nhớ nha. Như vậy thì bữa nay tôi sẵn dịp tôi nói luôn cái vụ mà Đại thiện. Về Tâm tham cũng vậy, bây giờ nói trước sáng nay phải nói cho xong cái bài này, phải nói cho xong bài này. Tôi đã giới thiệu Cảnh giới rồi, các chủng loại chúng sanh rồi. Bây giờ tôi mới nói Con Đường nào mà dẫn tới các cảnh giới. Thì tôi mới nói tất cả các cảnh giới đều đi ra từ các Tâm, do cái Tâm thức của chúng sinh mà dẫn về các cõi. Tâm thức ở đây gồm có các tầng: Tầng một là Tâm Bất Thiện: THAM, SÂN, SI.

- Tham là thích thú, đam mê, níu kéo, ôm giữ, ghi chặt.
- Sân là bất mãn, chống đối, phủ nhận, xô đẩy.
- Tâm Si là do nó không biết thực sự, thực chất của mọi thứ là gì.

Nghe cho kỹ chỗ này nha.

TÂM SI LÀ NÓ KHÔNG BIẾT RÕ THỰC CHẤT BỐN ĐỀ. Cho nên nó mới có cái đề nó Thích và có cái đề nó Ghét. Như vậy **TÂM SI LÀ CÁI NỀN CHO THAM VÀ SÂN.**

Mà loại một, Tâm thức tầng một là tầng bất thiện. Tâm Bất Thiện này có thể có ở các cảnh giới từ Phạm Thiên xuống, có một điều. Nghe cho kỹ. Có một điều là ở các cảnh giới cao thì Tâm Tham của họ khác với ở dưới đây một chút.

Ví dụ như trên đó họ chỉ Tham trong Thiên thôi, chứ họ không có Tham trong vật chất. và trên đó đã có Thiên rồi thì không có Sân. Nhớ nha. Nhớ nó có Thiên thì không có Sân. Hễ có Thiên thì không có thích thú trong vật chất, cho nên nó không có Tham mà Tham Dục không có. Nhớ nha. Rồi. Khác chút. Sân trên đó cũng không có. Nghe cho kỹ cái này, cái này đặc biệt nè, hễ mà không còn Dục ái, có nghĩa là không còn Thích trong vật chất thì tự nhiên nó không còn Sân. Sân là bất mãn. Nhớ nha. Cho nên để về được cái cõi Sơ Thiên, cõi Phạm Thiên thấp nhất là anh phải trừ được cái Sân và anh trừ được cái gì nữa, trừ được Dục ái, trừ tạm nha, cái này phải nói là trừ tạm, tạm thời do cái mãnh lực tác động của Sơ Thiên. Vị này tạm thời không còn cái Tham dục và cái Sân hận nữa, mà hai cái này là một cặp. Rồi khi mà chúng đạo, chúng được Nhị đạo Tư Đà Hàm thì tự nhiên giảm nhẹ Dục ái và Sân. Lại cũng hai ông này nữa. Rồi tới chúng Tam Thiên dứt hẳn Dục ái và Sân. Nhớ nha. Cho nên Dục ái là đam mê trong vật chất, còn Sân là bất mãn, thì hai cái này nó là một cặp trời sinh, không có rời nhau. Hễ giảm nhẹ là phải giảm một cặp mà trừ diệt hẳn là phải trừ một cặp. Mà vô trong Sơ Thiên thì đặc Sơ Thiên muốn về Phạm Thiên thì hai ông này phải mất, mất tạm mới về Phạm Thiên được. Nhớ nha. Cho nên 12 cái bất thiện này nè kể chung, mình nói chung chung là cõi nào cũng có. Nhưng mà xét xé nhỏ đó ra thì mình nhớ như con nít. Bây giờ mình học nha.

- Ở cõi Dục thì có đủ 12 bất thiện, 8 tham, 2 sân, 2 si.

- Ở các cõi Phạm Thiên thì Sân không còn nữa, riêng Tham thì không còn tham ở trong vật chất, Si thì còn nguyên.

Nhớ nha, còn tiếp theo là tâm thiện, ở cõi Dục vừa có tâm bất thiện mà cũng vừa có tâm thiện.

Nhưng tâm thiện ở cõi Dục nó chỉ là Tâm Đại Thiện. Nãy giờ tôi mất cả buổi để mà tôi nói cái vụ Tâm Đại Thiện mà Thiện Dục Giới đó. Rồi, Thiện Dục Giới rồi qua tới Thiện Thiên.

Thiện Thiên tôi nói chung Sắc và Vô Sắc tôi nói chung. Thiện Thiên có nghĩa là cái thiện của mấy người đắc Thiên, đắc Sơ Thiên trở lên, thì ngay cái lúc nào mà họ sống bằng cái tâm Thiện, thì cái tâm Thiện đó được gọi là Thiện Thiên. Nha. Rồi tới thứ tiếp theo bất thiện xong rồi tới thiện Dục Giới, thiện Sắc Giới, đã nói tâm thiện thì bắt buộc phải là tâm thiện rồi, chứ không có cái vụ mà thiện mà có bất thiện của riêng Phạm Thiên là không có. Bất thiện là bất thiện chung. Nhớ nha. Rồi. Bất thiện là bất thiện chung. Thì cái bất thiện này tùy cõi mà nó có đủ hay là không có đủ cái bất thiện. Còn riêng cái thiện cũng vậy, cái tâm đại thiện có mặt ở tất cả các cảnh giới. Nhớ nha. Nó có mặt tất cả, nhưng mà đó là nói trên nguyên tắc, chứ trong thực tế thì chó, heo, mèo, gà, thì làm gì mà có cơ hội có tâm đại thiện, nhưng mà kể thì kể, nguyên tắc thì kể hết. Nó có. Nhưng mà cực hiếm. Rồi tâm bất thiện ở tùy cảnh giới mà nó có được bao nhiêu, nhưng mà tạm thời thôi nha, hết cái kiếp đó là nó trở lại như cũ. Nhớ nha. Rồi tâm thiện cũng vậy, thiện của

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

thiện Dục Giới là mình, hồi nãy tôi có nói thiện Dục Giới bởi vì người Dục Giới chỉ có nó mà không có hơn. Cho nên nó được gọi là Tâm Dục Giới.

Chứ thật ra cái Tâm Thiện Dục Giới nó cũng chính là Tâm Đại Thiện, nếu mà xét trên khía cạnh đại thiện thì cái tâm thiện này nó có mặt ở tất cả các cõi Phạm Thiên. Nhớ nha. Cái đó quan trọng lắm. Cho nên nãy giờ tôi nhấn mạnh tâm đại thiện nó có ở tất cả các cảnh giới, nhưng mà sở dĩ có lúc nó được gọi là tâm thiện dục giới là bởi vì khi nào mình nói đến khía cạnh người Dục Giới chỉ xài được tâm này thôi. Thì đó lúc đó nó được gọi là Tâm Thiện Dục Giới. Chứ còn xét trên khía cạnh phổ cập, phổ biến, thì cả ba cõi Dục, Sắc và Vô sắc nó đều có hết. Rồi cái thứ ba nữa là Tâm Thiên. Tâm thiên khi mà mình chán Dục mình chứng Sơ thiên, Nhị thiên, Tam thiên, Tứ thiên, cái phần này tôi xin giảng sau, giảng sâu. Bây giờ bài một tôi chỉ giảng cái sườn thôi. Khi nào mình có Sơ, Nhị, Tam, Tứ thiên, mấy tâm Thiên đó được gọi là tâm Thiên Đáo Đại hay là Thiện Thiên. Rồi đến những người mà họ đủ duyên lành Ba La Mật. Họ đủ duyên lành Ba La Mật, họ đắc các Thánh Trí từ Sơ đạo, Sơ quả, Nhị đạo, Nhị quả, từ Tu Đà Hườn, Tu Đà Hàm, A Na Hàm, A La Hán. Thì lúc bấy giờ họ phải có một thêm loại tâm rất là đặc biệt. Lúc mà đắc đạo có một loại tâm là Tâm Thánh Đạo. Nha. Cái tâm này nó chỉ xuất hiện đúng một sát na, một sát na thôi. Nha. Và kể từ đó về sau, ví dụ như đó là tâm Sơ đạo Tu Đà Hườn thì nó chỉ xuất hiện đúng một sát na để cắt đứt cái Phiền não của Thân kiến, Hoài nghi. Nó cắt đứt hai Phiền não đó. Giới Cấm Thủ tôi không kể, bởi vì Giới Cấm Thủ nó nằm trong ngoặc đơn, nó là con của hai ông kia. Mình chỉ kể Bố Mẹ nó được rồi. Giới Cấm Thủ theo trong A Tỳ Đàm thì nó không có chi Pháp. Chỉ có Thân kiến, Hoài nghi thôi. Chứ Giới Cấm Thủ trong A Tỳ Đàm hiểu ngầm. Cái đó trong Tạng Kinh có nói, chứ trong A Tỳ Đàm không có cái Tâm Sở nào mà Giới Cấm Thủ hết, nó thuộc về Thân kiến, Hoài nghi, nó mới để ra cái thằng Giới Cấm Thủ.

- Thân kiến là chấp cái thân tâm này là của mình, là mình, của mình.

- Hoài nghi là hoang mang về thân phận, hình hài, hiện hữu của mình, rồi từ hai cái đó nó mới ra cái Giới Cấm Thủ. Có nghĩa là tìm đường giải thoát bằng pháp môn tu hành nằm ngoài Bát Chánh Đạo thì cái đó thuộc về Giới Cấm Thủ. thì là khi người mà chứng được Tu Đà Hườn, Sơ đạo thì cái Tâm Thánh Đạo sẽ xuất hiện đúng một sát na. Kể từ đó về sau vị đó được gọi là Tu Đà Hườn thì toàn là xài Tâm Thánh Quả thôi. Cái tâm này không có tác dụng gì đối với Phiền não hết. Nhớ nha. Tâm mà cắt đứt Phiền não bằng tâm Thánh Đạo, tâm Thánh Quả, nó chỉ có một tác dụng là thấy rõ Niết Bàn. Mỗi lần vị Thánh mệt mỗi quá, thì vị đó quay trở lại cái đề mục mà hồi đó mình tu.

Ví dụ như các vị đó Niệm hơi thở, hít vào, thở ra, quán vô ngã, vô thường trong Tam Tướng Danh sắc. Đắc Sơ Quả, thì sau này mỗi lần Ngài A Nan mà Ngài cần nghỉ ngơi đó thì cũng ngồi hít thở, quan sát thân tâm của mình nó vô thường ra sao, được vài hơi thôi là cái tâm Thánh quả bèn xuất hiện và Ngài trước đó Ngài đã chú nguyện cái tâm này nó sẽ xuất hiện trong thời gian bao lâu để cho tôi nghỉ ngơi, thí dụ như Ngài nói 15 phút, nửa tiếng, 45 phút, 1 tiếng, 2 tiếng, 5 tiếng, 10 tiếng gì đó thì tùy, còn nếu chỉ là giấc nghỉ trưa thì Ngài biết rằng là khoảng bao lâu thì phải qua gặp Đức Phật vừa vặn, thí dụ như Ngài quyết định là 1 tiếng 45 phút thôi thì lúc bấy giờ Ngài sẽ sống với cái tâm sơ quả suốt thời gian 1 tiếng 45 phút, đặc biệt như vậy, thì lúc đó cái tâm Ngài chỉ biết cảnh Niết bàn thôi, Ngài không còn biết chung quanh là trời sập, động đất, núi lửa, thiên tai, bão lụt, sóng thần, hoàn toàn không biết, ngay lúc đó Ngài chỉ thấy cảnh niết bàn thôi, Niết bàn là trạng thái nha, chứ không phải Niết bàn là cõi nha, không phải là cõi mà có ao bát công đức, có chim hót ra nhạc, không có nha, cái đó không phải, chúng ta còn nhiều thời gian để nói về niết bàn. Rồi bây giờ mình thấy khi mà Tâm Thánh Đạo xuất hiện rồi thì ngay sau đó là Tâm Thánh Quả. Nghe cho kỹ nha, Tâm Thiện cho ra Tâm Quả Thiện, Thiện Dục Giới nó cho ra tâm Quả Thiện Dục Giới. Tâm quả Thiện Thiên cho ra Tâm Quả Thiện. Cho ra có nghĩa là Tạo ra. Riêng. Chữ "riêng" này là đặc biệt, riêng Tâm Thánh Đạo không phải là tạo ra, nó không phải tạo ra Thánh Quả. Sai, không phải tạo ra mà nó là "dẫn đến", nhớ nha, dẫn đến, cái này rất sâu. Thí dụ sơ đạo sau đó bắt buộc là mình phải xài toàn Tâm Thánh quả không do cái Thánh đạo nó dẫn đến, giống như mình qua khỏi cái căn nhà số 4 thì cái chân mình tới căn nhà số 5, chứ đừng nói

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẢN PHỔ BIẾN

căn nhà số 4 nó tạo ra căn nhà số 5, sai, không phải, mà chính con đường trước nhà số 4 nó dẫn đến căn nhà số 5, dẫn đến khác, mà tạo ra khác, nhớ nha, tới chết cũng phải nhớ cái này, rồi. Bây giờ mình học qua cái vụ quả. Tôi vừa nói cho các vị nghe sơ sơ về tâm ác và tâm thiện, bây giờ mình móc cuốn sổ tay ra mình ghi, rồi một lát nữa mình mở cuốn A Tỳ Đàm ra mình dò, bây giờ các vị học theo tôi trước rồi học theo sách sau, học theo tôi trước rồi học theo sách sau. Cũng tại nó không hà nhưng mà có một điều là bắt buộc phải coi sách hoặc là nghe, hoặc là ghi. Đang học với tôi thì đương nhiên nghe tôi trình bày cách của tôi. Nghe cho kỹ. Cứ mỗi lần có cái Tâm Bất Thiện mà xuất hiện trong lòng mình thì mình kín đáo tạo ra 7 cái Tâm Quả Tương Lai. Nghe cho kỹ nha. Nghe cho kỹ, ghi xuống, ghi xuống đi ... phải ghi xuống.

Học cho giống con người một chút đi, học mà không có kỹ ít bữa quên rồi ba chớp ba nháng. Khổ lắm. Tập làm người ngay bây giờ đi. Cứ mỗi lần có 1 Tâm bất thiện xuất hiện, bây giờ tôi đang giận, tôi đang cộc nè thì tôi đang kín đáo tạo ra 7 cái Tâm Quả bất thiện, cứ có 1 tâm nhân bất thiện, tâm nhân là tâm gì ta? Là một trong 12 tâm bất thiện tham, sân, si, cứ mỗi lần có 1 tâm nhân xuất hiện thì nó kín đáo tạo ra 7 cái tâm quả bất thiện cho đời sau. Mà đã nói cho đời sau có nghĩa là ngay bây giờ mình không thể nói nó ở đâu? cũng giống như bây giờ quý vị tưới ớt, chưa ra trái, ớt đang nằm ở đâu quý vị hiểu. Mình đang gieo ớt, mình đang tưới ớt, mình đang chăm sóc cây ớt mà nó chưa ra trái, có người hỏi bây giờ mấy trái ớt nó nằm ở đâu các vị trả lời làm sao? Duyên chưa tới thì không có nói được thì khi mà các vị có cái tâm bất thiện nó xuất hiện các vị kín đáo tạo ra 7 cái tâm quả xấu. 7 tâm quả là cái gì ta? 7 tâm quả đó nó gồm là nhãn thức quả bất thiện, có nghĩa là kiếp sau mình sinh ra mình cũng có con mắt như người ta vậy đó, nhưng mà con mắt mình nó thấy, nghe cho kỹ nè, lúc nào mà con mắt mình thấy cái mà mình không muốn thấy thì lúc đó mình phải hiểu ngầm cái đó là tâm nhãn thức quả xấu, trong vòng một phút thôi mà mình xài tới hai loại tâm nhãn thức khác nhau. Thí dụ như mình liếc mắt mình thấy cái hoa đó đẹp lắm, cái con mắt mà nó thấy cái hoa đẹp đó là nhãn thức quả thiện, nhưng mà mình ngó xuống dưới mình thấy nguyên con rắn nó nằm chần dằn ở dưới, lù lù ở dưới, hoặc là mình nhìn thấy đồng phân, bãi đầm nằm kế bên, cái con mắt mà thấy cái đồng phân và bãi đầm đó. Cái thấy đó được gọi là nhãn thức quả bất thiện. Còn trước đó tíc tắc thấy cái hoa đó đẹp quá thì đó là nhãn thức quả thiện, nhớ, rồi.

Bây giờ mình đang nói Quả Bất Thiện trước, trong đời sống mình một ngày có rất là nhiều lần mình sống với tâm thiện và tâm bất thiện, mà cứ mỗi lần mình sống tâm bất thiện là mình kín đáo mình tạo ra 7 Tâm Quả Bất Thiện. Để chi. Để kiếp sau mà sinh ra mình thấy điều mình không muốn, nghe điều mình không muốn, ngửi mùi mình không muốn, lưỡi nếm cái vị mình không muốn, thân xúc chạm thứ mà mình không muốn. Rồi tiếp theo là cái gì ta? Tiếp thân, quan sát và đoán định. Theo trong A Tỳ Đàm thì mình không phải là nói tôi thấy cái bông là con mắt tôi chụp thấy đâu. Không có được. Nó phải đi một loạt tâm.

Ví dụ như Tâm Nhãn Thức nó xuất hiện trước để nó chụp hình cái, nó chụp hình cái bông đó. Rồi cái tâm tiếp theo đó là Tâm Tiếp Thân là nó nhận. Ông kia chỉ chụp thôi mà không biết trừ ở đâu, cái ông kia ông mới đưa vào trong cho cái ông tiếp theo là ông Quan Sát. Ông Quan Sát ông nhìn xong rồi ông chuyển cho cái ông Đoán Định, ông xác định đây là cái gì? Đây. Rồi xong ông mới chuyển qua một loạt tâm thiện hay là tâm bất thiện. Như vậy thì trước khi mà mình có tham, có sân hay là có tâm thiện, thì mình phải nhờ vào cái loạt tâm Quả đang trước. Nhờ vào loạt tâm Quả đang trước. Bởi vì thấy là Quả. Rồi cái tâm mà nó chụp cái cảnh, hình ảnh là tâm Quả, mà cái Tâm Tiếp Thân nhận vô rồi quan sát, nhìn ngắm, đoán định, phán quyết, nhận xét, ra giá, đánh giá. Thì mấy ông nội này đều là tâm Quả hết. Nhưng mà vấn đề là chỗ này, mình có tu hành, có học giáo lý, có đầu óc, có nhận thức, có trí tuệ, thì sau khi chụp hình xong mình bèn có Tâm Thiện. Còn mấy đứa mà không có tu hành, không học giáo lý gì hết, thì nó chụp sao thì nó sẽ cho ra Tâm Bất Thiện tương ứng, Bất Thiện tương ứng chứ không có thiện. Hiếm lắm. Cực hiếm. Hễ nó thấy cái vừa ý thì Tham, thấy cái không vừa ý thì nó Sân, bất mãn. Khi cái đứa có tu khi mà nó chụp, tâm quả là tâm chụp hình, tâm nhận thức là tâm chụp hình, chụp trước, nó chụp xong nó đưa qua cái ông tiếp thân, quan sát, đoán định. Cảnh đó cảnh không ra gì hết nhưng mà đứa này

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN

nó có tu, cho nên khi nó chụp xong nó đưa qua bên ông đoán định, ông đoán định vẫn nói đây là cảnh xấu, ông nó mà, đây là cảnh xấu nha, nhưng mà tiếp thêm một loạt 7 cái Tâm Javana, Việt Nam gọi là thực hay là Động lực hay là Động Tác, tức là cái giai đoạn mà mình gặm nhắm cảnh bằng tâm thiện hay là tâm bất thiện, nhớ, rồi, Cái phần này nó hơi sâu rồi đó, nhưng mà tại vì đang giảng tôi phải dặt các vị đi trước một đoạn với process of mind, cái tâm, lộ trình tâm mình phải học tới 8 tháng không biết rờ tới nó chưa nữa, rồi. Thì như vậy nghe cho kỹ nè, khi ta có tâm bất thiện thì ta sẽ tạo ra các tâm quả bất thiện, để chi, để đời sau sanh ra ta thấy điều ta không muốn, nghe điều ta không muốn, ngủ điều ta không muốn, rồi. Khi ta tạo ra tâm thiện, ta tạo ra 9 cái quả, khoan, khoan.. Ở trong cái quả bất thiện có cái này khi mà ta tạo ra, khi ta có một tâm bất thiện sinh ra trong đầu thì ta sẽ kín đáo tạo ra 7 quả bất thiện, trong 7 cái đó nó có cái nào. 7 Cái đó là 7 cái gì ta? Là 7 cái tâm mà để cho mình thấy cái không thích nghe, không thích quan sát, quan sát cái mà mình không thích cũng phải là quả bất thiện, rồi. Nhưng mà riêng trong đó có một cái tâm gọi là tâm quan sát, khi mà cũng nó đó, cũng nó đó, khi mà mình biết 6 trần thì nó đó, nó làm cái chức năng quan sát. Nhưng mà khi mình tắt thở mình đi đầu thai xuống cái cõi thấp, cõi đọa cũng chính cái ông đó. Như vậy thì có nhiều lần tôi nói khi ta tạo một ác niệm, khi một ác niệm hay một thiện niệm xuất hiện trong đầu ta, ta kín đáo tạo ra nghiệp bình sinh hay nghiệp tái sinh. Hôm nay tôi giảng sâu đó, là khi ta sống bằng tâm bất thiện ta kín đáo tạo ra 7 quả bất thiện mà trong đó 7 bất thiện nó gồm có 2 chức năng:

1/ là để ghi nhận cảnh trần bất toại.

2/ là trong đó có tâm quan sát, nó vừa ghi nhận cảnh trần bất toại mà nó vừa có cái chức năng là đưa mình đầu thai cõi khổ, xong chưa, rồi, lúc bình thường nó làm chuyện quan sát cảnh bất toại, nhưng lúc mình tắt thở thì chính ông đưa mình đi đầu thai cảnh giới bất toại, bình thường là biết cảnh bất toại, còn lúc mình chết nó đưa mình đi về cảnh giới bất toại, xong chưa, là nó. Rồi khi mình tạo nhân thiện nó cho ra 9 quả, mấy người học A Tì Đàm truyền thống nghe số 9 này nhảy dựng lên giống như nước sôi mà chế vô đui, rồi. 9 quả, người ta nói 16, tôi nói có 9 hà, vì sao? Vì tôi đã nói rồi, tâm đại thiện người ta kể 8 là bởi vì lấy một mà đem phân tích ra ba khía cạnh thành ra 8 thì đại quả cũng vậy nó chỉ có một thôi, nhưng tùy thuộc vào cái chuyện nó được tạo ra bởi cái tâm thiện nào, nếu ngày xưa mình làm thiện bằng tâm đại thiện thọ hỷ, hợp trí, vô trợ thì đời này mình có được cái tâm quả, Đại quả, thọ hỷ hợp trí vô trợ, nhân nào quả nấy là như vậy đó. Người không học A Tì Đàm thì nghe người ta nói bất chước nói như vẹt là nó như vậy đó. Tạo bằng cái tâm nào thì mai một mình sẽ có một cái tâm tương ứng như vậy, đấy. Nghe cho kỹ, khi tâm bất thiện xuất hiện nó tạo ra 7 quả trong đó gồm có các cái tâm quả để ta biết cảnh trần bất toại và một tâm quả để ta đi đầu thai cõi khổ. Lúc bình thường thì tâm quả ấy nó chỉ làm cái việc quan sát trần cảnh thôi, nhưng mà lúc đầu thai: chó, heo, mèo, gà là nó đó.

Khi mà ta có một tâm thiện xuất hiện thì ta kín đáo tạo ra 9 cái tâm quả thiện, tại sao có cái 9? Là tại sao? Tại sao có 9? Là bởi vì cái quả bất thiện trong đó nó chỉ có một cái hướng đầu thai thôi, đó là hễ bất thiện thì đầu thai cõi đọa, nhưng mà nó khổ một chỗ cái tâm đại thiện nó cho ra 9 tâm quả trong đó nó gồm có các cái tâm quả bình sinh để ta biết cảnh trần như ý, nhưng mà nó còn có một cái tâm quan sát như hồi nãy tôi nói, bình thường thì nó làm việc quan sát trần cảnh nhưng mà lúc tắt thở thì nó cũng lại cũng là tâm đưa mình đi đầu thai, nhưng vì nó là quả thiện nó không có đưa mình đi đầu thai cõi khổ mà đưa đi đầu thai làm mấy cái loài mà không đủ sức đắc thiên, chứng đạo. Trong A Tì Đàm gọi cái người này là người lạc vô nhân, như quý vị gặp mấy đứa tâm thân ngơ ngơ, ngáo ngáo nó đầu thai bằng cái tâm này, đầu thai bằng cái tâm này tức cái tâm đưa mình đầu thai thân người là quả thiện nha, quả thiện loại thứ phẩm, ở đây có ai biết chữ thứ phẩm không? khổ quá, thời bao cấp, thời bao cấp thuốc lá hay là mì tôm hay là xà bông, hay là vải nó có loại gọi là thứ phẩm, có nghĩa là thượng phẩm, chánh phẩm là tốt, còn cái loại mà thứ phẩm nghĩa là nó dưới bậc, thí dụ xà bông mà nó làm nguyên cây màu xanh, màu đỏ, màu trắng dài xọc vậy nè, mấy bà con... bây giờ tôi già tôi biết thể hệ của tôi, chứ trong room này toàn bú bình không, nó dài, chắc cả ký nó hôi dữ lắm, nó làm bằng dừa, dầu dừa, nó hôi, chất xút nó mạnh, nó nặng lắm, không có thơm, là thứ phẩm, còn mì tôm, là coi như là nó không có vô bị

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

nhỏ nhỏ mà nó bán ký hoặc là thuốc lá nó không có gói mà nó bán sỉ, ai mà thời tem phiếu thì biết nó bán vậy đó, vải cũng vậy, vải bao bột, thì ở đây cũng vậy, tâm thiện nó cho ra hai cái kiểu tái sinh, tâm thiện dục giới đó nha, thiện thiên tôi chưa có nói, thiện dục giới nó cho nếu mà tâm thiện thượng thừa, thiện mà có hợp trí, có vô trợ thì nó cho ra cái tâm quả ngon lành, đầu thai cõi ngon, còn cái quả dư sót của nó, quả dư sót của nó mình phải đầu thai bằng cái tâm quả thứ phẩm, có nghĩa là cũng được làm người nhưng kiểu đó đó, ngơ ngơ, ngáo ngáo, trăm thàng một mặt, suốt ngày cứ cười cười, nhìn rác với cơm không có biết. Tôi kể hoài cái chuyện mà ám ảnh tôi suốt đời, hồi xưa tôi đi học ở trường Lý Phong, Nguyễn Trãi ở Chợ Lớn, học tiếng tàu, chiều chiều tôi đi ngang cái đống rác ở Đồng Khánh, Ngô Quyền, thế hệ tôi thì biết, bây giờ tôi già rồi, già quá, tôi kể chuyện xưa không, Đồng Khánh, Ngô Quyền nó có đống rác bên lề, chiều chiều có cái bà, bà không có mặc gì hết nha, mình không muốn nhìn cũng phải thấy, không muốn nhìn cũng phải thấy, chiều chiều đi ngang là thấy nàng leo lên, “tout nue” là trần trụi leo lên lục lạo cùi bắp thấy nó còn dính mấy cái hột cạp, cạp, lục mấy cái lon móc móc gờ gờ, rồi liếm lá gói bánh gì đó, mà sau cơn mưa, cái nắng cả ngày, sau cơn mưa cái hơi nước từ trong đống rác nó bốc ra mình đi ngang nó chua chua, nó tanh tanh muốn chết luôn vậy đó, nàng cứ ngồi đó cười cười, cười cười “vô ngại đại bi tâm đà la ni”, nàng, nàng, nàng của tôi, cũng mang thân người 52 40

[12/02/2024 - 03:13 - anhlibrary]

nhưng cái này của nàng, nó bị trục trặc chắc cả chòm, chứ không phải nó đứt 1, 2 cọng đâu, cũng được mang thân người mà nếu mà nàng bị khủng sự cố, sanh ra ngon lành thời gian mới khủng thì chưa biết nàng đầu thai bằng tâm gì? Vì nó có loại khủng, khủng sự cố, rồi có loại khủng bẩm sinh, khủng gốc gác, khủng căn bản, khủng ở trong bụng mẹ thì bắt buộc phải đầu thai bằng cái tâm này, còn khủng sự cố thí dụ lớn lên thì nó bị té, nó bị này nọ, bị sốc tâm lý, sốc vật lý gì đó, bị khủng, cái đó mình khó nói lắm, nếu khủng bẩm sinh thì bắt buộc, đặc biệt có mấy đứa bị, bị tâm thần đồng ảnh, bị Down syndrome cái đó gọi là Quả Thiện thứ phẩm, đây, như vậy thì khi mà mình tạo một cái tâm thiện xuất hiện thì nó tạo ra 9 quả: thứ nhất là một loạt mấy cái quả cho mình mấy cái Tâm quả mà mình biết trần cảnh như ý nó gồm có: nhãn thức, nhĩ thức, tỷ thức, thiệt thức, thân thức, Tâm quan sát đoán định, riêng cái Tâm quan sát quả thiện nó gồm có 2: quan sát thọ xả và thọ hỷ, đó cái thọ xả và thọ hỷ, bởi vì sao có thọ hỷ, bởi vì thiện mà, thiện có thiện hỷ, thiện xả, nhớ cái đó, thiện có thiện hỷ, thiện xả. Thì khi mình tạo một cái Tâm Thiện Dục giới, làm một công đức thiện dục giới thì cho ra 9 quả: một là 8 cái quả vô nhân, cái thứ 9 là quả hữu nhân có nghĩa là mình có được một trong 8 cái tâm đại quả, đại quả mình kể có một thôi. Tôi nhắc lại lần nữa, đại quả mình kể 8 là tại vì mình phân tích nó ở 3 khía cạnh, nhưng có một thôi nhé, có một thôi, nhớ nha, ở một con người chỉ có một cái Tâm đại quả thôi, đại thiện thì cỡ nào mình cũng có nhưng đại quả mỗi người có đúng một cái một, nhớ nha, đại quả số 1, số 2, số 3, số 8 gì đó, mỗi người chỉ có một cái, rồi. Như vậy thì Tâm bất thiện cho ra 7 quả bất thiện để chi? Để ta ghi nhận 6 trần bất toại và ta có cái để đi đầu thai cõi khổ. Khi ta tạo thiện bằng cái Tâm Đại thiện dục giới thì cho ra 9 quả tức là gồm những quả thiện mà để cho ta biết trần cảnh như ý và trong đó có một cái tâm nó đưa ta đi cõi lành nhưng mà ở dạng thứ phẩm, rồi cái quả thứ 9 là tâm đại quả để đưa ta làm người nhị nhân hay là tam nhân. Nhị Nhân là sao ta? Nhị Nhân là cái người mà học hành ngon lành, trong kinh nói, trong Kinh Na Tiên cũng có, trong A Tỳ Đàm thứ tư, có những người sanh ra chột mắt, mù mắt và sáng hai mắt, mù mắt có nghĩa là cả đời lãnh đạo người này đều trót quớt, không có khả năng gì hết thì gọi là mù mắt. Còn có cái hạng người chột mắt có nghĩa là người này đường đời rất giỏi, nhưng mà nói tới đường đạo, đường giải thoát đó là học hoài, một là không nhớ, hai là không hiểu, đặc biệt là không hiểu thì nói gì đến cái chuyện đắc thiên, chứng đạo, cái loại này gọi là người chột mắt. Rồi cái hạng thứ ba là sáng cả hai mắt có nghĩa là chuyện đời, chuyện đạo đều thông tỏ. Cái người Nhị nhân là cái người có thể là bác sĩ, kỹ sư nhưng mà đụng tới cái tâm linh là thua, thua, họ học đạo học học kiểu baby, học mà ôm từng chữ thì tới chết cũng không hiểu được cái ẩn ý của kinh điển, không hiểu được, không hiểu được, nhớ, người Nhị nhân là họ không hiểu được ẩn ý của Thánh Hiền, họ không có

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

khả năng đọc giữa hai hàng chữ, họ không có được con mắt nằm giữa hai con mắt, không có, nhớ, đó là người Nhị Nhân. Còn cái người Tam Nhân là người có khả năng đặc thiên chứng đạo, đây, cho nên khi mà cái Tâm Thiện xuất hiện, nếu mà Tâm Thiện đó là Tâm Thiện Hợp Trí, Tâm thiện mà có trí làm công đức bằng cái Tâm có trí thì đời sau sinh ra sẽ đầu thai bằng tâm có trí mà đầu thai bằng tâm có trí thì mới có khả năng đặc thiên, chứng đạo, nghe giảng Phật pháp, lời dạy Thánh Hiền. Còn nếu mà mình làm phước bằng cái Tâm ly trí, Tâm vô trí chỉ có lòng lành mà vô trí thì đời sau sinh ra cũng có thể đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, nhưng mà thuần túy là thế tục, những vấn đề thuộc tâm linh như đặc thiên, chứng đạo, chúng ta không có khả năng, bởi vì chúng ta phải hiểu ngầm, phải nói nhỏ vào tai nhau câu này, cái thế giới vật chất có thể do trí chí mà thành, nhưng mà cảnh giới tâm linh thì không, cảnh giới tâm linh thì không, không thể nào ráng mà thành nếu mà mình thiếu phước. Thí dụ như mình coi Kinh mình thấy có vị tỷ kheo đó coi như ban đêm xuống suối ngâm nửa mình, lấy cỏ khô nhúng nước dội lên đầu để không buồn ngủ, tu suốt 12 năm như vậy bèn chứng La Hán, mình nói đó đó, trong kinh nói lấy công làm lời, người ta biết người ta trí chậm, người ta siêng người ta đắc, hiểu lầm, không có, vị đó phải có cái túc duyên giải thoát rồi, có nhưng mà do cái kiêu tu đời trước cho nên bây giờ vị đó phải khó như vậy mới đắc, nhưng mà người ta đủ rồi. Thí dụ như có nhiều người số họ số giàu, có đủ phước làm đại gia nhưng mà trẻ, phải 70 tuổi mới trúng số, có, rồi hoặc là, một là trẻ hai là khó, trước sau gì cũng giàu mà trời ơi đi chặn vịt, rồi bán bánh mì dạo, rồi vé số, rồi mì gõ, hủ tiếu gõ lóc cóc rồi từng bị người ta xua đuổi, hắt mũi, nước mắt chan cơm tùm lum hết, cuối cùng cũng giàu, giàu, số giàu mà, một là giàu khó, hai là giàu trẻ, Tào có câu: “sáu địa vãng hoa khai” nghĩa là đất nó xấu thì hoa nở trẻ tí, sáu đây là ồm, chữ s chứ không phải chữ x, nhớ nha, sáu địa có nghĩa là đất không có tốt, đừng hiểu lầm tiếng việt, giống như dân chơi bonsai, mà đá bonsai nó gồm có 4 khía cạnh, 4 tiêu chuẩn: thâm, lậu, trâu, sáu. Thâm có nghĩa là nước nó phải thâm thâm vô trong đá mới được, thâm có nghĩa là nhìn xuyên thấu. còn lậu là nước rịn, thâm là nhìn xuyên thấu, lậu là...Trâu có nghĩa là gồ ghề, gân guốc, còn sáu đây có nghĩa là có những chỗ nó ồm ồm, sáu là ồm, thâm, lậu, trâu, sáu, đặc điểm của những người chơi đá bonsai phải biết cái đó. Rồi thì một cái người mà làm thiện họ được tất cả là 9 cái quả, một là 8 cái quả vô nhân để họ biết cảnh trần như ý và đầu thai vào cõi lành thứ phẩm và cái thứ 9 là cái tâm đại quả để cho họ có thể làm người nhị nhân hoặc tam nhân, tùy thuộc vào cái lúc mình tạo phước, tạo công đức bằng cái tâm trí hay là không trí mà đời sau sinh ra mình được làm người, làm trời với cái tâm quả tương ứng. Nhiều khi thông minh mà học hành không tới đâu hết, nhớ nha, đó là quả Dục giới. Rồi qua tới quả Thiên, tôi gom chung tôi giảng, tức là khi mình đắc sơ thiên, nhị thiên, sắc giới cho tới phi tướng phi phi tướng của vô sắc, thì mình đắc tầng thiên nào thì mình bèn kín đáo tạo ra cái tâm quả của cái tầng thiên đó để chi? để mình tắt thở khi mình chết mình bèn đầu thai về cái cõi tương ứng.

Thí dụ như tôi đang mang thân nhân loại nè, tôi đắc thiên đến tầng phi tướng phi phi tướng và tôi giữ được cái thiên đó không để cho nó mất nha, tôi giữ liên tục bởi vì khi mà...có nhiều lý do để mình mất lắm, chẳng hạn như mình tạo trọng nghiệp, hoặc là mình không có thường xuyên tinh tấn trau dồi, thiên nó mất, bây giờ trường hợp tôi là tôi giữ được nó cho đến lúc chết thì nó vẫn còn, thì ngay lúc bây giờ nó là Tâm Thiên phi tướng phi phi tướng, khi tôi chết thì lúc bấy giờ có một loại Tâm gọi là Tâm Quả phi tướng phi phi tướng nó mới giúp cho tôi tái sinh vào cảnh giới nào đó. Và ở đây đã nói thì nói luôn không hề có cái chuyện mà có một cái tâm nào đó mà nó đi từ cái cảnh này qua cảnh kia, không hề có một cái sự hiện hữu nào đó đi từ cảnh này qua cảnh kia không có nha, có nghĩa là cái này nó phải diệt thì cái kia nó mới xuất hiện, nhớ nha chứ không có cái gì đó liên tục, trường tồn, hằng hữu, bất biến đi từ đời này qua kiếp khác giống như là Bà La Môn hiểu lầm là cái hồn, cái phách của mình giống như con chim, cái lồng chim hư nó bay qua cái lồng khác, cái hồn của mình khi cái xác này hư nó bay qua xác khác. Trong A Tỳ Đàm nói cái đó là Tà Kiến, cái đó là Thường Kiến, cái khái niệm pháp thân rất là dễ hiểu lầm phải cẩn thận nha, khái niệm tam thân rất là dễ hiểu lầm, phải học cẩn thận thì OK, học cẩn thận thì nó hay lắm,

LƯU Ý: BẢN NHẬP CHƯA HIỆU ĐỊNH – XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN

nhưng mà học không cẩn thận thì nó dễ mắc Tà Kiến, rồi. Khi tôi chứng tầng thiên nào thì tôi kín đáo tạo ra tâm quả tương ứng của tầng thiên đó để mà tôi đi về cõi Phạm Thiên tương ứng. Vậy thì mình ôn lại, tất cả Tâm Bất Thiện khi xuất hiện để lại 7 Tâm quả bất thiện cho đời sau, để 7 tâm quả đó là để chi ta? để ta nhận biết trần cảnh bất toại và có cái để đi đầu thai cảnh khổ. Khi ta tạo thiện bằng Tâm thiện dục giới thì nó cho ra 9 quả tức là cũng gồm những cái Tâm quả vô nhân cho ta ghi nhận những cái trần cảnh như ý và trong đó cũng có một cái tâm đưa ta đi tái sinh về cõi lạc thú phàm, và cuối cùng khi ta tạo công đức tạo ra cái quả tâm quả thứ 9 đó là Tâm Đại Quả đưa ta về cõi trời, cõi người làm người ngon lành một chút, rồi tới tâm thiên từ thiên 5 tâm thiên sắc và 4 thiên vô sắc, khi ta chứng một trong 9 tầng này sẽ cho ra 1 trong 9 cái tâm quả tương ứng để ta về các cõi phạm thiên tương ứng và cuối cùng nếu ta đủ Ba La Mật thì ta chứng được từ sơ đạo trở lên thì hề có sơ đạo thì ta bèn có sơ quả, các tâm thiện ác nó tạo ra quả thiện ác, riêng Tâm Thánh Đạo nó không có tạo ra Thánh Quả mà nó chỉ dẫn đến Thánh Quả, nhớ nha và các Tâm Thiện Hiệp Thế, các Tâm Thiện Dục Sắc, Vô Sắc có khả năng dẫn đi tái sinh cõi này, cõi nọ, riêng cái Tâm Thánh Đạo và Thánh quả không có khả năng dẫn đi tái sinh. Thí dụ như Ông cấp Cô Độc, ông chết rồi, trước khi chết ông đắc Tu Đà Hườn, khi ông chết rồi ông về cõi trời thì cái Tâm mà để ông về Đâu Suất là cái Tâm Đại quả Hợp Trí chứ không phải... cái Tâm đầu thai, nó không liên quan gì tới Tâm Siêu Thế nhớ nha, Siêu thế là không có liên quan gì đến chuyện tái sinh, nhớ nha, rồi cái đó quan trọng lắm. Như vậy mình chột từ trên xuống mình thấy nhân quả, nhân quả, đối xứng, đối xứng xuống tới dưới, hề tâm Thánh Đạo thì dẫn đến Thánh Quả, Thánh Đạo tầng nào dẫn đến Thánh Quả tầng ấy, nhớ, chính như vậy ngồi ngó lại suốt một ngày của mình, mình sống bao nhiêu lần với tâm nhân, bao nhiêu lần với tâm quả, bao nhiêu lần với nhân thiện, bao nhiêu lần với nhân xấu, bao nhiêu lần với quả thiện, bao nhiêu lần với quả xấu, liên tục và liên tục đây là lý do tại sao phải học giáo lý và phải sống chánh niệm, bởi vì chỉ có sống chánh niệm mà không học giáo lý thì biết cái gì, biết cái gì, giống như một cái thằng khùng mà nó đi trong rừng, nó nhìn...không, nói thằng khùng nó hơi nặng, giống như một người không biết chữ mà đi trong rừng vậy đó, thì cái biết của họ rất là hạn chế, nhưng mà nếu một người mà giỏi về sinh vật, giỏi về cây cỏ thảo mộc thì họ đi trong rừng họ sướng lắm. Bên Thụy Sĩ tôi có đi rừng với một cô Phật tử Dược sĩ, cái này nè ho, Sư nhai nhai, nhai liên giờ được, nhai liên giờ được, cái này là về phải phơi khô nấu, cái này về tim, cái này cholesterol, cái này nó bổ như sâm, cái này sâm nè, cái này là sạn thận, cái này là sỏi mật, thuốc ngủ, thuốc bổ, trị sạn thận, sỏi mật, tiểu đường nè, còn cái này là mát gan, uống vô ngứa gan, thí dụ vậy, đại khái là họ, đi dân biết đã lắm, mình phải học giáo lý, học giáo lý mà không chánh niệm thì cũng trót quớt, mà sống chánh niệm mà không học giáo lý cũng trót quớt. Cho nên phải có pháp học và pháp hành, pháp học là học giáo lý, pháp hành đây là Tuệ Quán, mà Tuệ quán là gì ta? là sống chánh niệm, OK. Hẹn lại nhau thứ ba, chúc các vị một ngày vui.